

Gezi ve İzlenimler

Avrupa'da kendi alanında yenilikçi çalışmalarıyla ses getiren ve Mardin-Midyat'ta önemli ekonomik yatırımlara imza atan değerli dış hekimimiz Sayın Orhan De Basso'nun girişimleriyle, İsveç Asur Gençlik Federasyonu üyeleriyle birlikte 4-5 Nisan 2026 tarihinde Hakkâri yöresine yaptığımız kültürel gezide, aynı anda hem sevinci hem hüznü yaşadık. Sevindik, neşelendik, duygulandık; bazen de geçmişin bıraktığı acı izler karşısında gözyaşlarımızı tutamadık. Sanki yalnızca bir coğrafyada değil, tarihin çalkantılı koridorlarından geçerek yeniden bugüne dönmüş gibi olduk.

Karların ve yağmurların, Hakkâri'nin göğe selam duran o muhteşem dağlarını usulca öptüğü bir günde; Aşıta, Halmon ve Geramun köylerine uğradık. Halkımızın o dağlarda bıraktığı emeğe ve geçmişe selam verdik. Her biri, zamana direnen eski bir hatıranın sessiz bekçisi gibiydi. Köylülerin içtenliği ve gönül zenginliği ise takdire şayandı.

Aşıta'nın büyüleyici doğasına doyamadık; yalnızca ciğerlerimize değil, ruhumuza da temiz bir nefes doldurduk. Dağlardan süzülen suların şırıltısı, içimizde yıllardır yorgun düşmüş bir yere dokunan görünmez bir el gibi hepimize iyi geldi.

Halmon'daki Mart İşmuni Kilisesi'nde sessiz bir dua okuduk. O sessizlikte, sanki yıllardır söylenmeyen dualar taşların arasından yeniden göğe yükseliyordu. Fakat Geramun'daki Mar Yuhanun Tayaya Kilisesi'nin terk edilmiş, esrarengiz karanlığına telefonlarımızın titrek ışıklarıyla girdiğimizde, içimizde tarif etmesi güç bambaşka bir kapı aralandı.

Kısmen tahrip olmuş, duvarları yorgun, taşları ıslak, tavanından yağmur damlayan o kadim mabedin içinde zaman durmuş gibiydi. Loşluğun ve sessizliğin ortasında insan, kendi kalbinin sesini bile başka türlü duyuyor. O an, içimi büyük bir dinginlik, derin bir özlem ve anlatılamayan bir hüznü kapladı.

Tam da elli günlük orucun bitiminde kutlanan ve grubun ruh dünyasını derinden yansıttığını hissettiğim **“Limana Varış”** (□□□□□□□□ □□□□□□) gecesinde okunan ilahiye söylemeye başladım:

“Ya Rab, Ya Rab, aç bize kapını... □□□□□□ □□□ □□□□ □□□□□ □□□□□”

İlahinin sesi, yağmur damlalarının taşlara düşen sesiyle birbirine karıştı. Sanki o terk edilmiş kilisede yalnız değildik; sanki bizden önce orada dua edenlerin, ağlayanların, bekleyenlerin ve umut edenlerin ruhu da bizimleydi. Her bir kelime, duvarlara çarpıp geri dönerken, içimizde susturduğumuz bir yerlere dokunuyordu.

Ortamın kuşatıcılığı ruhumu sarıp sarmalamıştı. Sanki taşların, duvarların, yağmurun ve karanlığın hafızasında saklı kalmış bir zaman yeniden dile geliyordu. Cennetin ve hayatın anahtarını kaybetmemeyi hatırlatan bu ilahi, her ne kadar hüznü ve ağlamaklı bir ses tonuyla söylenmiş olsa da insanın içine tarif edilemez bir umut bırakıyordu.

Belki de bazı yerler yalnızca görülmez; hissedilir. Ve bazı ilahiler yalnızca duyulmaz; insanın içinde yıllarca susmadan yankılanması için söylenir.

Duyduğunuzda belki siz de o karanlık kilisenin loş ışığında bizim hissettiklerimizi; özlemi, hüznü ve umudu kalbinizin en derin yerinde hissedersiniz. Öyle olursa, kendimi çok bahtiyar addedeceğim.

Bu anlamlı ve etkileyici geziye emekleri ve katkılarıyla değer katan herkese gönülden teşekkür ederim.

Yusuf Beğtaş

www.karyohliso.com